

Arrest

nr. 277 200 van 8 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2022 met refertenummer 100517.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2020 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 januari 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) die aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.08.2020 werd ingediend door:

S., A. (...)

nationaliteit: Armenië

geboren te J. op [...]1974

adres: [...] 2060 Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 16.10.2009 een eerste verzoek in tot internationale bescherming. Deze procedure werd op 24.03.2011 definitief negatief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene diende nog een tweede verzoek tot internationale bescherming in op 06.02.2012. Dit verzoek werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 08.02.2012. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing. De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden voor de eerste en twee dagen voor de tweede – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder diende betrokkene op respectievelijk 12.03.2010 en op 15.12.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in. De eerste aanvraag werd op 12.10.2011 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 25.10.2011 aan betrokkene betekend. De tweede aanvraag werd op 02.08.2017 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing werd aan haar betekend op 01.09.2017. Het feit dat de eerste procedure 1 jaar en zeven maanden en de tweede procedure iets meer dan 5 jaar en 8 maanden in beslag heeft genomen, geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. We merken immers op dat (de gemachtigde van) de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Betrokkene verklaart dat zij in het verleden reeds beschikte over een legaal verblijf. Ze verwijst hiervoor naar de ontvankelijkheidsbeslissing van 07.07.2010. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene in die beslissing op de hoogte gebracht werd van het feit dat ze slechts in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie (AI) in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter. Betrokkene wist dus dat dit AI geen verblijfstitel was maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter in behandeling was. Deze procedure werd negatief afgesloten op 12.10.2011, waardoor ze sindsdien geen aanspraak meer kon maken op een ‘wettelijk verblijf’.

Betrokkene werd ook in het bezit gesteld van een AI in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming op 16.10.2009. Hier geldt dezelfde opmerking. Betrokkene diende te weten dat het AI geen

verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een, in casu, verzoek tot internationale bescherming nog in behandeling is. Deze procedure werd reeds op 24.03.2011 afgesloten.

Betrokkene verklaart dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft om op terug te vallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim vijfendertig jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen is. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene bovendien vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt nog aan dat zij tal van contacten onderhoudt met Belgen en met mensen met een legaal verblijf. Echter, betrokkene toont niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk met haar sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij medische problemen heeft als buitengewone omstandigheid. Ze geeft aan dat ze in het verleden onder behandeling stond van borderline en zware depressie en dat dit aanleiding kan geven tot zelfmoord. Ter staving hiervan legt betrokkene verschillende medische attesten voor. Deze attesten dateren van de periode 27.09.2011 tot en met 01.09.2017. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Betrokkene legt nog een wetenschappelijk artikel voor. Ze geeft echter niet aan in hoeverre dit artikel nog van toepassing is op haar huidige medische toestand aangezien het meest recente voorgelegde medisch attest reeds dateert van 01.09.2017 Ook is uit deze medische attesten niet af te leiden dat het heden voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Betrokkene geeft in dit kader ook aan dat in het land van herkomst de behandeling zeer matig is. Ten bewijze hiervan legt ze een document voor van 2017 met een overzicht van de mogelijkheden in Armenië met betrekking tot psychische zorg. Naast het feit dat betrokkene niet aantoont in hoeverre haar medische toestand nog actueel is, dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene reeds een verblijfsmachtiging vroeg op basis van artikel 9ter. Uit het administratief dossier blijkt dat in dit kader de toegankelijkheid van de nodige gezondheidszorgen in het land van herkomst reeds werd nagekeken. Na grondig onderzoek verklaarde de bevoegde dienst de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond op 02.08.2017. Op 05.03.2018 bevestigde de RVV deze beslissing. Dit element ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigt bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien staat het betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op Fedasil, dat over een speciaal programma beschikt voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Betrokkene kan daarnaast ook, indien nodig, voldoende medicatie meenemen om de tijd, nodig voor het indienen van haar aanvraag volgens de gewone procedure, te overbruggen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst nog naar de coronamaatregelen. Zij specificeert niet op welke wijze deze haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Reizen is niet verboden. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij tijdens haar reis de nodige

hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds lang in precair verblijf leeft in België, dat zij sinds 16 oktober 2009 in België verblijft, dat ze moeite heeft gedaan om zich te integreren, dat ze sociaal verankerd is, dat ze vlot Nederlands spreekt en Nederlandse les volgt, dat ze de cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en dat ze werkbereid is en vrijwilligerswerk doet) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 18 januari 2022 legde de gemachtigde aan verzoekster ook het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: S., A.
geboortedatum: [...]1974
geboorteplaats: J.
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ze licht het middel toe als volgt:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 18/01/2022, waartegen onderhavig beroep stelt dat :

“ de aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland “

Nochtans heeft verzoekster in haar oorspronkelijk verzoekschrift dd 21/08/2020 voldoende aangetoond dat er in hare hoofde buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Buitengewone omstandigheden zijn geen elementen van overmacht doch verzoekster moet alleen aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar land van herkomst om daar de machtiging van verblijf aan te vragen.

Verzoekster heeft in haar verzoekschrift dd 21/08/2020 ingeroepen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst voor een onbekende termijn, ook al kan deze relatief kort zijn , om reden dat zij al lang in België verblijft en ingevolge een afwezigheid haar duurzame sociale contacten dreigt te verliezen alsmede haar kansen op tewerkstelling.

Zoals geweten verblijft verzoekster al geruime tijd in België; mn. sedert 2009 en keerde zij nooit terug naar Armenië.

Zij heeft alle contacten met Armenië verbroken en heeft er geen bestaansmiddelen; totaal geen socio-financiële ondersteuning.

Bij terugkeer dreigt zij in een mensonwaardige situatie terecht te komen .

De gemachtigde van de minister kon ook rekening houden met de leeftijd van verzoekster, die door hem genoegzaam gekend is.

Verzoekers stellen echter dat de gemachtigde van de minister geen rekening hield met al deze elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen.

Verzoekster heeft in dit kader ook aangevoerd dat zij al lang in België verblijft, mede omwille van de langdurende behandelingsperiode van de eerste asielprocedure en van de procedure op basis van art 9ter - die zoals volgt uit de beslissing waartegen huidig beroep , meer dan 8 jaar en 8 maanden in totaal in beslag namen

Verzoekster verbleef tijdens deze procedures , gedurende meerdere en lange periodes legaal op het grondgebied ; tijdens de periodes waarvoor een AI afgeleverd werd.

Zij was gerechtigd om het definitieve resultaat van de procedure af te wachten.

Ten gevolge van deze uitzonderlijk lange behandelingsduur van de procedures en zeker deze op basis van art 9 ter vervreemde verzoekster gaandeweg meer en meer van haar thuisland ;

werd het voor haar moeilijker om zich daar terug te integreren ; om toegang te krijgen tot sociale voorzieningen en medische bijstand en dit mede gelet op de ouderdom .

Dit aspect, dat door verzoekster naar voor werd gebracht, wordt niet in overweging genomen door de gemachtigde in de beslissing waartegen huidig beroep.

Verzoekster beriep zich ook op haar medische problematiek als uitzonderlijke omstandigheid om de aanvraag tot verblijf op basis van art 9bis VW in België in te dienen.

Zoals gezegd dient verzoekster geen overmacht aan te tonen , doch zij dient enkel aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.

De gemachtigde stelt dat verzoekster de beroep zou kunnen doen op het IOM om de terugreis te bekostigen.

Doch zoals de gemachtigde zelf zegt : “ Ook beschikt het IOM over een re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken “

Verzoekster, die slechts tijdelijk zou moeten teruggaan naar haar herkomstland , kan derhalve geen beroep op de tussenkomst van het IOM / het re -integratiefonds van het IOM

De gemachtigde van de staatssecretaris moet zich stoelen op de juiste en correcte feiten vinding.

Gelet op haar medische problematiek heeft verzoekster ononderbroken psychiatrische ondersteuning en medicatie nodig. Deze behandelingen mogen niet onderbroken worden. Verzoekster stelt dat zij in Armenië geen toegang heeft tot de nodige medische verzorging en medicatie; deze feiten worden door de gemachtigde niet ontkracht.

Met verbazing lezen we in de beslissing waartegen huidig beroep dat de gemachtigde gewoonweg stelt dat verzoekster, indien nodig, voldoende medicatie kan meenemen om de tijd, nodig voor het indienen van haar aanvraag volgens de gewone procedure te overbruggen.

Ook deze stelling van de gemachtigde is onzorgvuldig en niet gebaseerd op juiste feitenvinding. De gemachtigde poneert een stelling zonder eerst te verifiëren of verzoekster van haar behandelende geneesheer wel een voorschrift kan bekomen voor de aflevering van de nodige hoeveelheid medicatie om deze onzekere periode die nodig zal blijken voor de behandeling van de aanvraag tot machtiging van verblijf, van verzoekster in Armenië te overbruggen.

Verzoekster is borderline patiënte en gaat periodes door van zware depressie. Deze psychische aandoeningen zijn niet te genezen. Ze kunnen enkel onderdrukt / beheersbaar blijven mits opvolging en getrouwe inname van medicatie. Daarbij moet er behoedzaam omgesprongen worden met het voorschrijven van deze medicaties. Om het innemen van een overdosis te vermijden, indien de patiënt psychisch afglijdt, zal geen enkele arts bereid zijn om relatief grotere hoeveelheden voor te schrijven.

De argumenten die de gemachtigde in de beslissing waartegen beroep aanhaalt zijn onzorgvuldig. Hij kwam dan ook tot een onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.

De gemachtigde neemt in de beslissing waartegen huidig beroep, genoeg met type motiveringen, zonder specifiek de concrete elementen van het dossier als geheel en samenhangend te beoordelen.

Om deze redenen ging hij onzorgvuldig te werk en kwam hij tot een onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.”

Na een theoretische uiteenzetting, stelt verzoekster dat zij in haar oorspronkelijke aanvraag van 21 augustus 2020 wel voldoende heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn omwille van haar lang verblijf in België, haar duurzame sociale contacten die ze dreigt te verliezen en haar kansen op tewerkstelling. Verzoekster verblijft sinds 2009 onafgebroken in België en heeft alle contacten met Armenië verbroken. Ze heeft er geen bestaansmiddelen, noch socio-economische ondersteuning. Ze stelt in geval van terugkeer in een mensonwaardige situatie te zullen terechtkomen. Hierbij diende de gemachtigde ook rekening te houden met haar leeftijd en met alle elementen in hun geheel.

Verzoekster stipt aan dat zij al lang in België verblijft, maar dat dit mede te wijten is aan haar langdurige eerste procedure van internationale bescherming en lange behandelingsperiode van de 9ter-procedure. Gedurende die lange periodes verbleef verzoekster legaal op het grondgebied, had zij een attest van immatriculatie en was zij gerechtigd het resultaat van de procedure af te wachten. Door deze lange afwezigheid vervreemde verzoekster van Armenië en is het moeilijker om toegang te krijgen tot sociale voorzieningen en medische bijstand, ook omwille van haar leeftijd. Verzoekster stelt dat ze dit aspect heeft aangehaald in haar aanvraag, doch dat hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Verzoekster erkent dat de gemachtigde heeft gewezen op de mogelijke steun in geval van terugkeer van de Internationale Organisatie voor Migratie (de IOM) maar verzoekster stipt aan dat in geval van een tijdelijke terugkeer geen beroep kan gedaan worden op de tussenkomst van de IOM. Volgens verzoekster had de gemachtigde zich moeten stoelen op een juiste feitenvinding. Verder gaat verzoekster in op haar medische problematiek waaruit blijkt dat zij nood heeft aan een ononderbroken psychiatrische ondersteuning en medicatie. Volgens verzoekster heeft zij geen toegang tot de nodige medische verzorging en medicatie in Armenië en worden deze feiten door de gemachtigde niet ontkracht. Verzoekster stelt verbaasd te zijn dat de gemachtigde in de beslissing suggereert dat ze eventueel voldoende medicatie kan meenemen om de tijd, nodig voor het indienen van de aanvraag, te overbruggen. Ze verklaart dat ze borderline patiënte is en door periodes gaat van zware depressie en dat die aandoeningen enkel beheersbaar zijn mits opvolging en getrouwe inname van medicatie. Daarbij moet behoedzaam worden omgesprongen met het voorschrijven van de medicatie om het innemen van een

overdosis te vermijden. Geen enkele arts zal bijgevolg bereid zijn een grotere dosis voor te schrijven. Verzoekster stelt dan ook dat de beslissing steunt op onzorgvuldige en onredelijke motieven.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoekster aan dat de beslissing onredelijk is omdat met haar lange verblijfsduur en duurzame lokale verankering moet rekening gehouden worden. Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM, meer bepaald van haar privéleven als alleenstaande aangezien zij sedert 2009 haar volledige socio-economische leven in België heeft uitgebouwd.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland blijkens artikel 9 van de Vreemdelingenwet. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekster wijst terecht op het feit dat zij zich reeds zeer lang op Belgische grondgebied bevindt, m.n. sedert 2009 en de gemachtigde betwist niet dat zij een lange periode in een procedure is geweest, zijnde een procedure om internationale bescherming en vooral een lange procedure gestoeld op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze laatste procedure bedroeg iets meer dan 5 jaar en 8 maanden. De Raad volgt het standpunt van verzoekster dat deze langdurige procedures, tijdens de welke zij in het bezit was van een attest van immatriculatie, haar een (precair) verblijfsrecht gaf, in die zin dat zij dan niet als “illegaal zonder meer” op het grondgebied kon worden beschouwd.

Echter de gemachtigde is niet aan die lange duur voorbij gegaan maar heeft gemotiveerd dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen; dat bovendien door de Vreemdelingenwet geen termijn wordt voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden; dat er evenmin in hoofde van de overheid een verplichting bestaat om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen en dat het de administratie niet ten kwade kan worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. De Raad stelt vast dat dezelfde motieven voorkomen in het arrest nr. 200 668 van 5 maart 2018 waarbij de Raad het beroep heeft verworpen tegen de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard van 2 augustus 2017. De Raad kan de gemachtigde thans niet verwijten zich op dezelfde redenering te steunen. Hoe dan ook heeft de Raad van State reeds in zijn principe-arrest gesteld dat elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden zijn, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat: *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*

Hieruit blijkt dat de Raad van State van oordeel is dat elementen als de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van een procedure, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. De gemachtigde verwijst ook naar dit principe-arrest in de bestreden beslissing. Verzoekster kan de Raad aldus niet overtuigen van de kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van het oordeel van de gemachtigde inzake haar lang verblijf, de lange duur van de procedure of het feit dat ze kans heeft op tewerkstelling. Minstens blijkt niet waarom de voormelde gegevens het voor verzoekster zeer moeilijk maken om haar aanvraag bij de bevoegde post in te dienen. Verzoekster stelt dat ze alle contacten met Armenië heeft verbroken, maar overtuigt hiermee niet dat de gemachtigde op onredelijke wijze zou aangestipt hebben dat verzoekster toch ruim vijfendertig jaar lang in Armenië heeft verbleven. Zonder verdere toelichting door verzoekster, kan de Raad de gemachtigde volgen dat het eerder onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie of vrienden meer heeft waarop ze zou kunnen terugvallen voor de tijd die nodig is in afwachting van de beslissing in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekster wijst regelmatig op haar leeftijd en stelt dat de gemachtigde die niet in zijn beoordeling heeft betrokken. De Raad volgt dit niet aangezien de gemachtigde wel de geboortedatum van verzoekster heeft vermeld, waaruit blijkt dat zij 47 jaar was op het ogenblik van de bestreden beslissing, en hij heeft aangestipt dat verzoekster ruim 35 jaar in Armenië heeft verbleven. Verzoekster kan ten overvloede nog als jong beschouwd worden in het licht van de vereiste om terug te keren naar het buitenland om bij de bevoegde post de aanvraag in te dienen.

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle elementen in hun geheel, blijkt nochtans uit de aanhef van de bestreden beslissing *“de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure [...]”* dat wel met het geheel van de elementen werd rekening gehouden.

Verzoekster komt ook terug op haar medische problematiek, volgens het principe-arrest van de Raad van State kan dit wel een buitengewone omstandigheid uitmaken. De gemachtigde is evenwel uitgebreid ingegaan op deze problematiek en heeft aangestipt dat verzoekster stukken heeft voorgelegd die dateren van de periode van 27 september 2011 tot 1 september 2017. Verzoekster betwist dit niet. De aanvraag dateert evenwel van 21 augustus 2020, dus de Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde aanstipt dat geen recent medisch attest werd voorgelegd waaruit kan blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Wat betreft de noodzakelijke behandeling heeft verzoekster ook aangehaald dat de beschikbare behandeling zeer matig is, maar volgens de gemachtigde kan het voorgelegde attest dienaangaande van 2017, met een overzicht van de Armeense mogelijkheden met

betrekking tot psychische zorg, geen afbreuk doen aan de beoordeling die gebeurd is in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde wijst op de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard van 2 augustus 2017 en op het feit dat de Raad het beroep tegen die beslissing op 5 maart 2018 heeft verworpen. De Raad stelt inderdaad vast dat hij op die datum bij arrest nr. 200 668 het voormelde beroep heeft verworpen tegen de beslissing die steunde op het advies van de arts-adviseur waarin werd onderzocht of verzoekster in haar land van herkomst toegang heeft tot de voor haar noodzakelijke behandeling en of deze beschikbaar is. De arts-adviseur kwam tot de conclusie dat dit het geval was en de Raad heeft die beoordeling wettig bevonden. Verzoekster betwist deze motieven niet en de Raad acht het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig van de gemachtigde dat hij erop wijst dat het laatste voorgelegde stuk van 2017 dateert, terwijl nog op 2 augustus 2017 de gemachtigde de medische regularisatieaanvraag ongegrond had verklaard en de Raad het beroep heeft verworpen op 5 maart 2018, zodat thans over de medische situatie geen andere beoordeling kan aangenomen worden. Deze motieven kunnen voor de Raad volstaan om op afdoende wijze te motiveren waarom de medische situatie in casu niet als een buitengewone omstandigheid kan aangenomen worden. Verzoekster kan gevolgd worden in haar opmerking dat de hulp van de IOM enkel wordt verschaft in het licht van een duurzame terugkeer en dat er mogelijks in het kader van een psychische problematiek niet zonder meer een grote dosis geneesmiddelen kan voorgeschreven worden, doch de Raad acht deze beide motieven overtollig, zodat een eventueel onzorgvuldig of onredelijk karakter ervan niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Er wordt geen schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangenomen.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, komt verzoekster in het kader van een opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM terug op haar lange verblijfsduur en de duurzame lokale verankering of haar privéleven als alleenstaande persoon. Ze stipt opnieuw aan dat ze sedert 2009 haar volledige socio-economische leven in België heeft uitgebouwd. De Raad kan evenwel volstaan met een verwijzing naar hetgeen supra is uiteengezet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat de beoordeling over het lang verblijf en haar opgebouwde privéleven in casu onredelijk zou zijn of artikel 8 van het EVRM zou schenden. Zoals gesteld, worden deze gegevens in principe beoordeeld in de gegrondheidsfase van een onderzoek aangaande een humanitaire regularisatieaanvraag, zoals door de gemachtigde terecht gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. Verzoekster heeft in casu niet aannemelijk kunnen maken waarom het feit dat ze reeds sedert 2009 in België verblijft en hier haar socio-economisch leven heeft opgebouwd, het voor haar bijzonder moeilijk maakt om haar aanvraag in te dienen bij de bevoegde post in het buitenland.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster rolrecht heeft betaald ten belope van 186 euro. Echter met een schrijven van 6 juni 2022 heeft verzoekster het bewijs voorgelegd van de kosteloze aanstelling door het bureau Juridische Bijstand van 8 april 2022. Het rolrecht van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De procedure is kosteloos. Het onverschuldigd betaalde rolrecht, begroot op 186 euro, dient te worden terugbetaald aan verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES